

## [Socialministeren.]

med, at ikrafttrædelsesdatoen ville blive den 1. januar 1969. Ikrafttrædelsen er jo imidlertid udskudt til 1. januar 1970.

Jeg har derfor fundet det rimeligt at undersøge, om børnetilskudsloven eller dog enkelte af lovens bestemmelser kan træde i kraft før 1. januar 1970, og tidligere socialminister Bundvad har i et spørgsmål her i tinget for nogle måneder siden været inde på det samme. Jeg er kommet til det resultat, at de hensyn, der talte for, at man kædede ikrafttrædelsen af de to love sammen, er så stærke, at det er rimeligt at fastholde, at de træder i kraft samtidig. Da de bestemmelser, som børnetilskudsloven indeholder, i et vist omfang er taget fra andre love, er det imidlertid muligt ved at ændre bestemmelserne i disse love at nå til samme resultat, som hvis enkelte af børnetilskudslovens regler blev sat i kraft tidligere.

Det er på denne baggrund, jeg hermed foreslår, at indtægtsgrænsen for adgang til børnebidrag til enlige forsørgere efter forsorgsloven ophæves. Fra 1. april 1965 har der ikke været nogen indtægtsgrænse for en moders eller faders adgang til forskudsvis at få udbetalt det bidrag, som overvridheden fastsætter til et barns underhold. Derimod har der for de bidrag til enlige forsørgere, som ydes efter forsorgsloven og bæres af det offentlige, hidtil været en indtægtsgrænse. Denne grænse blev sat op fra 1. april i år som en første etape henimod ophævelsen af grænsen, og det foreslås nu, at denne ophævelse sker fra 1. april 1969.

At indtægtsgrænserne i forsorgsloven ophæves, får umiddelbart virkning for børnetillæggene til de sociale pensioner, idet de beregnes efter samme regler. Adgangen til at få børnetillæg til pensionen er dog begrænset på enkelte områder, og jeg vil derfor foreslå, at disse begrænsninger samtidig ophæves. Da forslag til ændring af pensionslovene for tiden behandles i folketinget, vil der blive stillet ændringsforslag med henblik på at gennemføre de nødvendige ændringer.

Forsorgsloven foreslås i øvrigt ændret på to andre områder. Således foreslås det, at reglerne om administrativ frihedsberøvelse over for personer, der forsømmer deres forsørgerpligter, ophæves. Reglerne anvendes

kun i meget ringe omfang, og ved at ophæve dem følges en indstilling fra et nordisk udvalg, der har arbejdet med spørgsmålet.

Endelig foreslås det, at den hjælp, der kan ydes til personer, som forsørger et handicappet barn i hjemmet, og som har særlige merudgifter ved forsørgelsen, fremtidig skal kunne ydes uden hensyn til trang. Bestemmelsen om hjælp til disse familier har været gældende siden 1. april 1967, idet man ved ydelsen af hjælpen har skønnet over, hvad familien selv skulle betale. Jeg mener, det er rimeligt, at denne hjælp til dækning af merudgifter bliver et tilbud til familierne uden hensyn til deres økonomiske forhold.

Om enkeltheder i lovforslaget skal jeg henvise til bemærkningerne til forslaget. For at kommunerne kan tilrettelægge anvisningerne af børnebidrag efter de nye regler, er det meget ønskeligt, at loven gennemføres i god tid forud for dens ikrafttræden. Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til hurtig behandling i tinget.

**Indenrigsministeren (Poul Sørensen):** Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

Forslaget går ud på en 2-årig forlængelse dels af den i 1959 gennemførte afløsningsordning for erhvervsskatten i 9 byområder, dels af fikseringen af de økonomiske udligningstilsvær, der betales af Frederiksberg og Gentofte til Københavns kommune. De to ordninger, der siden 1959 er blevet forlænget fire gange, senest i 1967, har begge karakter af en erstatning til centralkommunen i forbindelse med ophævelse af kommunal erhvervsbeskatning af omegnskommunernes skatteydere. Erhvervsbeskatningen faldt bort i de 9 byområder i 1959, men var allerede i 1937 bortfaldet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden. De i forbindelse med erhvervsskattens ophævelse i visse byområder i 1959 fastsatte tilsvær udgør årligt i alt godt 20 mill. kr., hvoraf ca. 15 mill. kr. betales København af dennes omegnskommuner.

Som følge af den stedfundne almindelige forøgelse af den kommunale personbeskatning har der fundet en ikke uvæsentlig for-

[Indenrigsministeren.]

mindskelse af tilsvarelsbeløbenes betydning sted. Medens afløsningsstilsvarene i skatteåret 1959-60 således betød en belastning for de betalende omegnskommuner svarende til gennemsnitlig ca. 7 pct. af deres udskrivning af opholdskommuneskat, udgør tilsvarelsbeløbet for indeværende skatteår kun gennemsnitlig ca. 1,7 pct. af omegnskommunernes udskrivning af opholdskommuneskat. De i 1959 fikserede udligningstilsvare, der årligt svares til Københavns kommune, udgør ca. 16,5 mill. kr. for Gentoftes vedkommende og ca. 8,1 mill. kr. for Frederiksbjergs vedkommende.

Uanset den kritik, der også fra venstres og det konservative folkepartis side tidligere har været fremført mod de gentagne uændrede forlængelser af denne lovgivning, må det efter regeringens opfattelse anses for mindre heldigt nu at foretage ændringer af de gældende afløsnings- og udligningsordninger, idet disses endelige udformning naturligt bør ske i sammenhæng med løsningen af en række andre problemer, der for tiden er genstand for overvejelse. Jeg kan i så henseende navnlig henvise til det meget aktuelle spørgsmål om en ændring af opgave- og byrdefordelingen i forbindelse med kommunalreformen.

Jeg har herefter ment at burde foreslå revisionen af denne lovgivning udskudt i yderligere 2 år.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

**Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg):** Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om tilskud til de offentlige veje*. Ved lovforslaget tilvejebringes hjemmel for, at fastprisordningen kan anvendes i forbindelse med kommunale vejarbejder, der udføres med refusion af vejfonden.

Som det vil være det høje ting bekendt, er fastprisordningen med virkning fra den 1. oktober blevet gennemført for bygge- og anlægsarbejder, hvor staten er bygherre, samt i det omfang det er foreneligt med lovgivningen, for bygge- og anlægsarbejder, hvortil der ydes statsstøtte. For så vidt angår vejarbejder, finder fastprisordningen allerede anvendelse for arbejder på hoved-

landeveje, herunder motorveje, der betales fuldt ud af staten, samt for arbejder, hvortil der ydes vejfondstilskud.

Der er imidlertid ikke i den gældende vejtilskudlov hjemmel for at udstrække fastprisordningens anvendelsesområde til de kommunale vejarbejder, der udføres med refusion, idet kommunerne efter loven frit kan afgøre, på hvilken måde de lader disse arbejder udføre. Da udgifterne til kommunernes refusionsberettigede vejarbejder udgør en væsentlig andel af de samlede vejudgifter, nemlig i de senere år henved  $\frac{2}{3}$  af vejudgifterne, har regeringen fundet det rimeligt, at der foretages en ændring af vejtilskudsloven, således at disse vejarbejder også bliver omfattet af fastprisordningen. Det skal understreges, at forslaget kun indfører fastprisordningen for vejarbejder, som kommunerne lader udføre ved entreprenør, og det berører således ikke kommunernes adgang til ved egen foranstaltning at udføre disse arbejder, eventuelt med teknisk bistand fra andre kommuner, hvorved specielt tænkes på amtsvejvæsnernes bistand ved sognekommunale vejarbejder.

Kommunernes vejudgifter afholdes først og fremmest til vedligeholdelse og administration af vejnettet, med herudover afholder kommunerne anlægsudgifter, især til anlægsarbejder på det ikke-gennemgående vejnet. Det er på vejområdet vanskeligt at sondre skarpt mellem på den ene side almindelig vedligeholdelse og på den anden side anlægs- og forbedringsarbejder, og det er derfor fundet nødvendigt i lovforslaget at indføre en dispensationsadgang, således at der kan gøres undtagelser fra fastprisordningen for vejarbejder, hvor kravet om fastpris må anses for åbenbart uhensigtsmæssigt.

Da man her i folketinget ikke tidligere har haft lejlighed til at drøfte fastprisordningen, finder jeg anledning til at fremdrage en enkelt af ordningens gunstige virkninger, nemlig at de almindeligt forekommende bestemmelser om prisregulering af entreprisesummen i entreprisekontrakterne nu praktisk taget afskaffes, hvilket medfører forenkling med hensyn til kontrol med entreprenørens priser. Det vil samtidig være betryggende for bygherren at kunne regne med, at der ikke senere kan opstå mer-